

Turun Sanomat, Suvi Satama, 5.6.2025

Neljä kokenutta tanssijaa laittaa itsensä likoon teoksessa, joka käsittelee narsismia.

Willman Dance Companyn vierailuesitys tarjoaa katsojalle emotionaalisen esityksen ja tutkittua tietoa.

Aurinkobaletissa vierailevan Willman Dance Companyn Musta narsissi käsittelee narsismia. Teos tuo narsisimi-ilmion näyttämölle fyysisesti voimakkaana ja emotionaalisesti monitasoisena.

Marjaterthu Willmanin koreografia rakentaa vuoropuhelua narsismin henkilökohtaisuuden ja yhteisöllisten kokemusten välille. Akatemiaprofessori Anssi Peräkylän narsismin muotoja ja suhdetta sosiaaliseen vuorovaikutukseen käsittelevä akatemiahanke ja Manillan aulaassa jaettava linkki Peräkylän narsismiluentoon tarjoavat hyvän taustan teoksen reflektointiin. Kuuntelen luennon teoksen nähtyäni. Peräkylän ajatukset ja Willmanin koreografia käyvät vuoropuhelua, jossa tiede ja taide rikastavat toisiaan.

Lääketieteellisesti narsismilla katsotaan olevan kehityksellinen tausta. Vaurioituneen kiintymyssuhteen synty näkyy koskettavasti teoksen alussa, jossa Satu Tuittila istuu Jonna Aaltosen sylissä kuin pieni lapsi, mutta Aaltonen hoivaa häntä kylmän välinpitämättömästi. Aaltonen, Tuittila, Jonna Esikonen ja Tuovi Rantanen tuovat kokeneina tanssitaiteilijoina lavalle emotionaalista syvyyttä.

Teoksen kohtauksissa heijastuu narsismille tyypillisiä sävyjä, joissa yksi hakee huomiota, toinen torjuu, joku tarvitsee toista ja joku jää yksin. Liike on paikoin äärimmilleen viritettyä, nykivää ja painavaa, toisinaan taas leijuvan lempeää. Jossain kohtaa tanssijanelikon ilmeet ja eleet muuttuvat tragikoomisiksi, kun he yrittävät olla kaikkein upeimpia yleisönsä edessä.

Ulf Långbackan säveltämä kiinnostava musiikki ja Kari Mäkirannan äänet käyvät tanssijanelikon kanssa väkevää keskustelua. Musiikki toisaalta vahvistaa ja toisaalta haastaa Aaltosen, Tuittilan, Eiskosen ja Rantasen liikettä. Kosketinsoittaja Långbacka, klarinetisti Helmi Malmgren, sellisti Iida-Vilhelmiina Sinivalo ja lyömäsoittaja Mikko Väärälä tulevat osaksi näyttämön tapahtumia. Erityisesti sellisti Sinivalo, joka soittaa kauniin soolon näyttämön keskellä tanssijoiden pyöriessä hänen ympärillään huomiota kipeästi pyytäen, jää mieleeni vahvana kohtauksena. Willmanin koreografiassa olisi voinut olla enemmän liikkeellisesti pysähtyneitä hetkiä, jolloin yleisön huomio olisi keskittynyt täysin muusikoihin. Aapo Siikalan puvuissa on kimallusta ja tummaa rosoisuutta, ja ne heijastavat narsismin jollain tavalla mystistä kerroksellisuutta. Anne Salmi käyttää valoja oivallisesti korostamaan hetkiä, joissa narsismi loistaa valokeilassaan tai joutuu lopulta siirtymään varjoon.

Teos jättää tilaa myös toisenlaisiin tulkintoihin. Narsismin eri sävyjen rinnalla toisena teemana näen kuvauksen neljän kokeneen naisen pitkästä matkasta tanssitaiteilijoina. Lavalla jatkuvana katseen kohteena

oleminen, itsensä likoon laittaminen ja halu tulla nähdyksi ovat osa taiteilijuutta ja siinä voi nähdä tietynlaisia narsismin kaikuja. Teos esittää tämän narsismisävyn inhimillisenä, jopa kauniina osana lavalla esiintyvien naistanssijoiden elämänmittaista uraa.